

Den tro som eier Jesus.

Ludvig Hope - "Hjelp til Fred"

Jesus sier til ham: Gå hjem, din sønn lever! Mannen trodde det ord, Jesus sa til ham og gikk. [Joh. 4,50.](#)

Det som til sist er avgjørende for oss i spørsmålet om personlig samfunn med Gud, er vår tro. Alt det som Gud har gitt oss og som Jesus har gjort for oss, kan ikke gagne oss om vi ikke gjennom troen har fått det som vårt personlige eie.

Det viser seg derfor også så titt af det er i spørsmålet om troen så mange blir stående fast.

Kampen i sjelen står ikke alltid om det er godt nok det Jesus har gjort, men om vi kan være visse på at vi ved en levende tro har grepet det han har gjort. Var bare spørsmålet om troen i orden, ville alt være klart for mange, som det nå er uklart for.

Vi vet at det er mange som synes være visse om at de tror, men likevel dårer de seg selv. Derfor spør den ærlige: Kan ikke også jeg være en av dem som dårer meg selv? Hvorledes skal jeg bli viss om at jeg har tro, og at den tro jeg har, er den rette, frelsende tro?

Her er det mange står fast. Vi vil prøve å gi et lite svar på dette.

Det er særlig to strømdrag i sjelen som gjør at troen vokser fram i et menneskehjerte. Det ene er uro og sorg over synden, det andre er en voksende trang etter et nytt livsinnhold, etter samfunn med Gud.

Før Guds Ånd når hjertet med lyset fra ordet, er alt der inne rolig. Vi kan nok vite at vi er syndere, men synden er ikke blitt levende, den gjør oss ikke vondt, og sjelen kjenner seg ikke dratt til Gud.

Men så hender det med ett og annet av de mange, mange mennesker at de kjenner seg fredløse, syndige, syke og såre dypt inne i sjelen. Der inne er det så stygt, så sund-revet, så ødelagt og forkomment. Synden tar til å bli levende, og trangen etter å slippe fri for synden våkner.

Men midt inne i all denne uro og sorg over synden og et spilt liv er det også noe annet som holder på å vokse fram, noe som en aldri har kjent før. Det er trangen etter å bli frelst, etter fred med Gud, etter å få det vonde bort fra sjelen og samvittigheten, etter samfunn med Gud.

Denne stille, dype og sterke kraft som slik kommer opp i oss, tar oss, tross alle innvendinger og all motvilje, og fører oss til - Jesus.

Hva er dette for en kraft?

Er det synden, nøden og lengselen? Er det Guds Ånd og trangen etter frelse som får oss til å gå? Er det *der* denne lokkende og dragende kraft ligger?

Ja, det er sikkert alt dette. Men så kommer spørsmålet; Er alt dette nok?

Det er sikkert godt at alle som prøver å finne fram til troen så som den er i sitt opphav, stanser litt her.

La oss ta et eksempel. Var det bare den dype eventyrtrang og lysten til ære som fikk Roald Amundsen til å holde ut til han nådde begge polene?

Var det intet annet med i spillet? Han har selv sagt at det var en ting til med, og nettopp denne var det som gjorde at han tok ut.

Hva var det? Det var tro.

Dersom han ikke hadde hatt tro på at det skulde lykkes, ville han aldri ha tatt ut på ferden, selv om trangen var aldri så stor og sterk. Da han mistet troen på flygemaskinen, så ga han det opp og tok det store luftskipet istedet.

Han gav det opp da han mistet troen. Merk det!

Når det i et fortapt synderhjerte vokser fram en kraft som drar oss og bærer oss til Kristus, over og fram om alle motlegg og stengsler, da må denne kraften være tro. Uten denne tillit: Det er hjelp også for meg, ville vi ikke gå til Kristus.

Ville du? La oss tenke etter!

Såvidt jeg kan forstå det, er det nettopp dette også Pontoppidan holder fast ved, når han sier at troen

kommer opp "i en syndig jammerfølelse". Det som på dette vis vokser fram i hjertet, er i sannhet en underlig kraft, sterkere enn noe annet i mennesket, sterkere enn hovmot, sterkere enn frykt for andre mennesker, sterkere enn synden, satan og verden. Det er den seier som har vunnet over verden. [Joh. 1. 5, 4.](#)

Det er vår tro. Det er den frelsende tro.

Men er da dette ikke Guds Ånd? Guds Ånd vekker, kaller og drar på synderen, - og alt synes å være forgjeves. Men når denne indre kraft springer fram i hjertet, da snur det seg. Da åpnes hjertedøren. Da legger mennesket fram for Gud hele sitt syndefulle liv. Da sier det alt til den store, evige Gud og ber om nåde.

Det er tro.

Å vinne fram til Jesus Kristus med sitt fortapte liv og legge det for hans fot, det er den største seier et menneske kan vinne her i verden. Og etter hvert som årene blir flere også i mitt liv, blir det mer og mer klart for meg at det er vedvarende det største å vinne fram til Kristus, ikke bare den første gangen, men også seinere, dag for dag, hele livet.

Hvor underlig alt ordner seg i livsens strid, når vi vinner fram til Kristus?

Det er troen som vinner denne seier ved Guds ord og Ånd. Ingen andre krefter enn Guds ord og Guds Ånd og vår tro kunne fått oss til dette. Om et kvasslipt sverd hadde hengt i et hår over vår hode, ville vi ikke gått til Kristus uten denne underlige kraft.

Har du en slik tro?

Det kan hvem som vil svare på med ja eller nei. Her er ikke spørsmål om du synes du er rett vakt og omvendt, om du har hatt nok syndenød eller om din tro er rett. Her er bare spørsmål om du er kommet til Kristus, om du er der og ikke vet deg noen annen utveg enn å være hos ham.

Den som kan svare ja på dette i det praktiske liv, han er vakt, han er omvendt, *han tror*. Kristentroen er ikke en religiøs-poetisk drøm, men en levende kraft som fører oss mot et mål, og den som eier denne kraft, går mot livsens store mål: Jesus Kristus.

Vantro fører aldri et menneske til Jesus. Heller ikke den rette, men døde tro.

La være at troen enda ikke har fått føre mennesket fram til klar dag og full visshet i tro og følelse. Likeså visst som troen kan og skal gjøre dette, likeså visst hører dette ikke med til grunnlaget i troen. Den fulle visshet er blomsten og kronen og troen.

Når troen har slått rot i Jesus, da er den levende i hjertet. For med hjertet tror man til rettferclighet. [Rom. 10, 10.](#)

Den store hovedsak for det menneske som eier en levende tro, er den at synden er blitt en plage og Jesus en umistelig skatt.

Den tro som ham ha funnet
Der heter sjelens skatt,
Er den som skjult i grunnen
Og synes ganske matt,
Så sant den er kun der,
Så har den kraft å kjempe,
Å drive og å dempe
Den hele satans hær.

Dette er noe av det en levende tro legger inn i mennesket. Den kan ikke slippe Jesus, og den kan ikke slutte å stride.

Har du det slik? Da har du ikke bare en rett tro, men du har også en levende tro.

(Afsnit fra "Hjelp til Fred" af Ludvig Hope - Lundes Forlag 1945 - Shafan 29-07-14)